

ŠTEV.
5

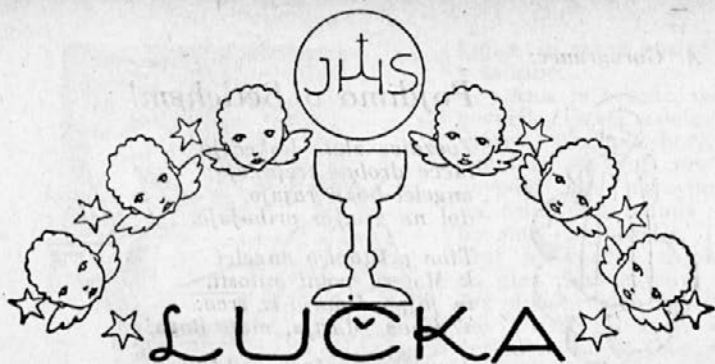
· VERŠKI LIST ZA MLADINO ·

1940-1941

Sv. Urban pri Ptujju.

Tudi k Sv. Urbanu prihaja »Lučka«, ki jo vsi zelo radi beremo. Vedno nestrpno pričakujemo, kdaj nam jo gospod katehet prinesejo v šolo. V »Lučki« mi prav posebno ugaja povest »Drežce in radio« pa tudi »Oveneli šopki«. — Dragi Lučkarji in Lučkarice! Molimo in prosimo tudi mi ljubega Jezusa za mir, da nas obvaruje pred vojsko, ki dan za dnem grozi. Gotovo nas bo ljubi Jezus uslišal in njegova Mati Marija. Le prosimo našo dobro Mater Marija, zakaj ona nam bo pomagala. Saj še nikoli ni bil nihče završen, kdor je njene pomoči prosil. — *Anton Zelenik*, učenec IV. razreda ljudske šole pri Sv. Urbanu pri Ptujju.

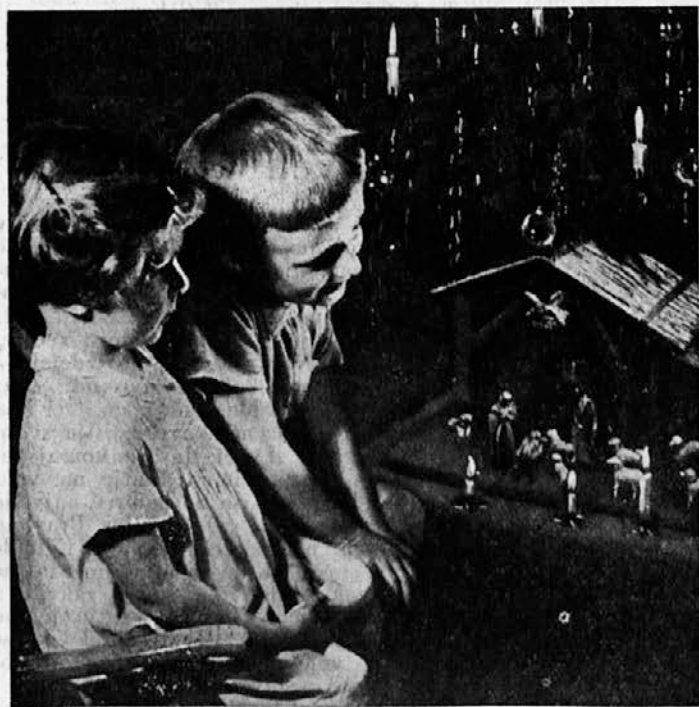
Vse uganke v »Lučki« št. 3 so pravilno rešili še sledeči: Lončar Alojz, Plevel Mihaela, Romšak Tilka, Kuc Ana, Skubin Slavka, Kosirnik Pavla, Tomažič Ana, Anica Erjavec, Milar Marija, Ustar Mira, Ivica Podmenik, Kovač Jožef, Berkopec Pavla, Zupančič Micka, Kokolj Tajda, Oman Pavel, Ivo Pavšič, Zemljič Milivoj, Rožman Fanika, Majda in Ana Kramar, Magdič Marija, Pirc Ana, Arhnavar Martin, Mlinar Sonja, Štefka Božič, Prelec Marija in Verica Gradišnik, Ribarič Miha, Mule Viktor, Petrič Danijela, Žnidaršič Stanislav, Škrbec Franc, Mlakar Terezija, Sudar Darija, Kočevar Kristina, Petrič Marija, Plos Marija, Kos Janez, Kozole Ankica, Ferjančič Frančiška, Kožuh Julijan, Molk Tončka, Pogačar Poldka, Miklič Ivan, Micika Pliberšek, Turk Janez, Štelcer Ivan, Alojz Damijan, Jereb Pavel, Kunstelj Francka, Lavrič Verica, Kržič Nada, Hren Majda, Ivan Pucihar, Markelj Metka, Premelč Josipina, Ivica Kokošar, Vičič Miranda, Kosi Ivče, Marica Berce, Židan Ivan, Novak Marija, Angela Dežman, Močnik Marjan, Vladimir Petrič, Krašovec Nataša, Urbas Ivan, Irena Rebolj, Jakš Franc, Robič Marija, Franc Pečarič, Vavpotič Konrad, Sotlar Marija, Nered Janez, Makše Marcela, Nace Golob, Fabjan Marjeta, Valand Metka, Seliger Ana in Drago, Maček Dora, Gril Matilda, Jarc Malka, Slabe Ivanka, Zupančič Marija, Novak Angela, Solar Marjan, Rešetič Boris, Vodopivec Ivanka, Možek Ludvika, Pogačnik Franc, Frangež Jožef, Troha Zorka, Štebih Anton.

LETO VI.

JANUAR 1941

ŠTEV. 5

*Tam stoji pa hlevček...
lepi hlevček Bellehem.*

Pojdimo v Betlehem!

Zvezdice zlate leskečejo,
lučce drobne trepečejo;
angelci božji rajajo,
dol na zemljo prihajajo.

Tiho pristopijo angelci
k Materi, polni milosti,
in jo pozdravijo iz srca:
»Zdrava, Marija, mati Bogal«

Jezuška proče poljublja jo
in mu zvestobo objublja jo...
Detece Jezušček očke odpre,
sladko se v angelce božje zazre.

Tudi mi pojdimo v Betlehem;
čaka nas Jezuščekov sladki objem,
čaka Marijinih rok blagoslov,
ki nas bo srečne spremljal domov.

Tončekov sveti večer.

Tonček leži nepremično v svoji postelji in gleda skozi edino okno, ki ga ima pred seboj. Zunanaj zavija burja in meče cele šope snežink v šipe. Ubogi fant! Kako se je veselil svetega večera, kako lepe načrte si je izdelal — pa je vse splavalo po vodi. Zdaj leži tu z zlomljeno nogo. Oči ima vse zasolzene, ko premišlja svojo nesrečo. Deset dni je komaj tega, ko so imeli fantje na vrtu tekmo, kdo se bo namreč najvišje povzpел na golo hruško. Prav na vrh ni priplezal nihče. Edinole Tonček se ni zbal višine in ne tenke veje. Ponosno je zakrilil z roko in vzkliknil: »Fantje, tekmo sem dobil!« Isti trenutek pa se je veja zlomila in Tonček je obležal nezavesten pod drevesom... Zavedel se je šele zvečer. Noga

mu je tičala v težkem povoju in silno ga je bolela.

»Hvala Bogu, da se le kaj hujšega ni zgodilo. Lahko bi se bil ubil,« mu je govorila kuharica Ana in mu znašala

knjige in razne posladke v tolažbo.

Ana je seveda tako govorila, ko ni vedela za njegov prelepi božični načrt. In zdravnik mu je povedal kar naravnost, da celih šest tednov ne bo smel iz postelje. Takrat je Tonček zajokal na glas. Šest tednov! In čez dober teden bo Božič. Prišel bo sveti večer in ne bo se smel ganiti, nikakor ne bo mogel storiti tega, kar je Jezusu že v začetku adventa

obljubil. Uboga šivilja Liza! Tvoj Božič v podstrešni izbi bo tudi letos ves žalosten. Bolehna si in tako zelo revna. Ko bi bil zdrav, bi ti v tem tednu veliko nabral in ti naredil vesel sveti večer. Tako pa... Zopet je zajokal.

Sveti večer pa je skrivnostno tiho prihajal skozi okno v Tončkovo bolniško sobo.

Očka in kuharica Ana sta se vrnila iz mesta vsa obložena z raznimi zavoji. Tihó sta vstopila v obednico, kjer je že stalo božično drevesce in pod njim čudovito lepe jaslice. Odložila sta zavojé in odšla vsak na svoje delo: Ana v kuhinjo, očka pa je pričel s pripravami za veselo praznovanje svetega večera.

Medtem se je popolnoma stemnilo. Tonček je zaspal. V sanjah je zagledal pred seboj božje Dete, ki se mu ljubeznivo smehlja: »Ker ti ne moreš k meni v cerkev, sem prišel jaz k tebi. Povej mi, Tonček, česa si želiš?« Mali bolnik je sklenil svoje ročice in

prosil: »Jezušček, samo eno stvar si želim. Obišči namesto mene bolno šiviljo Lizo in jo potolaži, ker je vsa zapuščena in žalostna.« Tisti hip pa je zagledal pred seboj podstrešno Lizino izbo. Šivilja sedi pri mizi in šiva. Nenadoma zažari vsa sobica v zlati luči. Pred srečno Lizo se ziblje v oblakih božje Detece in dviga roko v blagoslov...

Ko se je očka prepričal, da Tonček trdno spi, je priaknil k bolniški postlji mizico, postavil nanjo razsvetljeno božično drevesce, lepo razporedil darila in odprl vrata v obednico, kjer so se blestele jaslice. Nato je zbudil Tončka.

Aj, kako se je fantek vsega tega razveselil. Ves blažen je strmél v božično drevesce, nato pa je pričel pregledovati

darove. Naenkrat pa je stisnil svoj obrazek med dlani in je bridko zajokal.

Očka se je prestrašil. Sédel je k sinčku na posteljo, ga nežno objel in dejal: »Tonček, kaj ti je vendar? Ali ti niso všeč darovi? Povej, kaj želiš? Vsako prošnjo ti bom uslišal.«

»Ali res?« se je nasmehnil Tonček skozi solze. In povedal je očetu svojo obljubo, ki jo je naredil v začetku adventa zaradi siromašne Lize, povedal pa tudi svoje prelepe sanje, ki jih je pravkar imel.

Očka je svojega dobrega fanta znova objel in ga poljubil: »Tonček moj, to, kar si mi zdajle povedal, je zame najlepše božično darilo. Do zdaj te nisem poznal. Nocoj šele sem zagledal pod tvojo neugnano fantovsko živahnostjo plemenito in usmiljeno srce. Kako vesela mora biti to uro tvoja mamica, ki gleda z nebes na naju...«

Očka in Ana sta prenesla Tončka v obednico, kjer je bilo pripravljeno za štiri ljudi. Tu je zdaj Tonček, toplo zavito, s svojega sedeža dajal povelja. Kuharica je znašala darove: tri pare toplih nogavic, volneno ruto, copate, zavojček sladkorja, kave in moke, potico in še mnogo drobnarij.

Nato so poklicali Lizo, ki je vsa drgetala od mraza. Ko so ji pokazali darila in ji dopovedali, da je povabljena na večerjo, ni mogla verjeti. Na glas je zajokala: »Sam Jezusček me je uslišal. Cel mesec nisem nič zaslužila, ker sem

tako hudo bolna. Mislila sem že, da bom morala o Božiču umreti — zdaj sem pa tako bogata...«

Niso ji dovolili, da bi o tem še govorila. Le očka ji je omenil, da bo lahko vse božične dni pri njih obedovala in da ji bo odstopil toliko drv, da jih bo imela za vso zimo dovolj. V roko ji je stisnil bankovec.

To je bil Tončekov najlepši sveti večer.

*Nedolžna Devica Marija
v hlevčku pobožno kleči.
In dete v plenice povija —
seva ji raj iz oči.*

Hvaležni Bengalček.

Misijonar Gabrič pripoveduje: Noren je bil sirota. Dopoldne so mu pokopali mamico in popoldne sem ga sprejel v našo misijonsko šolo. Dal sem mu

nove hlačice, ki so mi jih poslali dobrotniki iz domovine za sirote, saj revček ni imel skoraj nič na sebi. Šel sem z njim v kapelico, da se zahvalim Očetu sirot, da mi je dal dobrotnike, ki mi pomagajo, da podpiram Njegove siromašne otročiče.

Noren me je prosil, da ga popeljem k njegovi sestrici, ki je bila v šoli pri čč. sestrah. Med potjo me je spraševal, od kod sem, ali bom skrbel zanj, ali mu bom dal vsak dan poln krožnik riža in take stvari. Nenadoma me pogleda s svojimi črnimi, živahnimi očmi: »Oče, ali imaš tudi ti mamico, tako dobro kot je bila moja mamica?« Zelo me je ganilo to otroško vprašanje. »Seveda, Noren, še imam mamico, zelo dobra je, tako dobra, da me je poslala sem v Bošonti, da skrbim zate,« sem mu odgovoril. »Oče, ali je tvoja mamica zelo daleč? Rad bi šel k njej in se ji zahvalil, da te je meni poslala,« je nadaljeval Noren.

»Ona je zelo daleč, moral bi poprej preplavati sedem morij, prebresti sedem rek in preplezati sedem gora (bengalski izraz za »zelo daleč«). A ti lepo moli zanj, in jaz ji bom pisal, da jo imaš rad in da si ji hvaležen, ker me je tebi poslala. To jo bo veselilo.«

Noren je ponosno pripovedoval svoji sestrici, da ima njegov novi oče mamico, ki ga je poslala iz daljne zemlje, da zanj skrbi.

Kako vzvišena je materinska ljubezen! Toda še bolj vzvišena je žrtev matere, ki daruje Bogu svojega sina, saj tako tolaži sto in sto žalostnih src.

Božična.

Dvoglasni mladinski zbor z orglami, harmonijem ali klavirjem

Gibko, a ne prehitro.

Anton Jobst.

1. Tem - no je po - sta - lo in
 2. Iz - pol - nje - ne že - lje so
 3. Brž v hlev - ček te - ci - te, da-

mf

1. vse je za-spa-lo. Le Be-tle-hem ču-je in
 2. sve-tu v ve-se-lje. Do-bro-ta ne-skončna prev-
 3. ro-ve ne-si-te. Tam De-te vas ča-ka vse

Pačasi in nežno.

ff *p*

1. v lu-či ža-ri.
 2. ze-ma sr-ce,
 3. zem-lje Gos-pod,

Zadržano.

Krepko.

mf

1. Na sla-mi-ci v hlevčku Zve-
 2. ko z ra-ja na zem-ljo kri-
 3. ki dal bo za-kla-de vam

p

1. li-čar le-ži. Na sla-mi-ci v hlevčku Zve-
 2. lat-ci hi-te, ko z ra-ja na zem-ljo kri-
 3. svojih do-brot, ki dal bo za-kla-de vam

p Ped.

1. li - čar le - ži. Na
 2. lat - ci hi - te, ko
 3. svo - jih do - brot, ki

Zadržano.

1. sla - mi - ci v hlev-čku Zve - li - čar le - ži.
 2. z ra - ja na zem - ljo kri - lat - ci hi - te.
 3. dal bo za - kla - de vam svo - jih do - brot.

Kaj se vam zdi, pastirci vi...

Drejče in radio.

6. O prijetnostih in zoprnostih 1. aprila.

Drejče ima učiteljico za klavir, a vsako soboto ga pride druga gospodična s knjigo pod pazduho, učiti angleščine. To je mis (gospodična) Bigor.

Ta mis pa gre Drejčetu še bolj na živce ko učiteljica klavirja.

Velika je, suha, nekoliko smešna, hudo stroga in mnogo zahteva. Še več, grdo navado ima, da Drejčetu daje domače naloge. To je zelo neprijetna stvar in Drejče naloge sovraži. Pomislite, pretekli teden je moral desetkrat prepisati besede, ki jih je v nareku napisal napačno, in dve celi uri se je mučil s to kaznijo. In še včeraj je moral poleg vsega drugega dela trikrat spregati stavek: »I am idle«, po naše »jaz sem len!«

In te zoprnosti se ponavljajo vsako soboto!

Drejče je svoje težave potožil mami. Ta pa mu je rekla: »Sam si kriv, Drejče, zakaj se pa vsega ne naučiš!«

Drejče njenega odgovora ni bil vesel, vendar pa si ni upal še naprej jezicati.

Pač pa je začel globoko premišljevat, kako bi sam na lep način gospodično Bigor odvadil, da bi vendar že nehala s temi nalogami. A nič pametnega mu ni prišlo na misel. Res ima učenec tudi svoje počitnice, recimo o Božiču, o Veliki noči in še druge. Leto ima tri sto pet in šestdeset dni, toda ali v vseh teh dneh najdeš eno samo uro, ali najdeš samo eno sekundo, ko bi fantek sedmih let smel mis Bigor dati ukor? Ne najdeš je!

Res, življenje je neznosno!

Drejče išče sveta pri mačku. Toda odkar je bil zaprt v klavir, noče z Drejčedom spregovoriti nobene besede.

Drejče tudi ne sili vanj, bo že sam poiskal način, kako bi mis poučil. Minil pa je mesec februar, potekel je marec, nalog pa še ni zmanjkalo.

Končno se je približal april. Tedaj pa se je Drejčetu posvetilo. Iznašel je krasen načrt. Prvič v svojem življenju je gospodično težko čakal.

Prišla je, natančna in kakor za boj pripravljena. Drejče pa je zelo prijazen in zoper svojo navado ji steče naproti.

»Dober dan, mis, kako se kaj počutite? Zelo sem vesel, da vas vidim.«

»A? O? Res?« se začudi mis, zraven pa se ji dobro zdi.

Izpod svojega smešnega klobuka se kislo nasmehne in pri tem pokaže dolge zobe, kakor da bi hotela koga popasti.

»Da, mis, res, res!« zatrjuje Drejče.

Brž pa še dostavi:

Učiteljica
angleščine.

»Pomislite, mis, očka in mama sta mi kupila nov radio aparat!«

»O! O!« se začudi mis, »jaz menila, da vaši starši nočejo radio, pa ne kupijo, ker vi ne pridni.«

To je Drejšeta nekoliko zmedlo, ker se na nesrečo ni znal dobro lagati.

»Da, mis, vseeno so ga kupili.«

In zdaj ljubeznivo predlaga:

»Če hočete, bom radio vam na čast poskusil.«

»Hočem,« je mis takoj pripravljena.

»Potem pa kar v sprejemnico stopite, mis. Radio je v pisarni takoj zraven, pa bom pustil vrata odprta in boste lahko poslušali.«

»Dobro,« reče mis in je vsa vesela, da je Drejšce postal tako vljuden in postrežljiv.

Mis se torej v sprejemnici zlekne v udoben naslanjač in se že naprej veseli glasbenega užitka.

»Odprl bom radio Ljubljana,« se oglasi Drejšce v sosedni sobi, »ravno zdaj namreč oddaja zanalašč za učiteljice.«

»A, o!« ponovi mis, »zanalašč za učiteljice?«

»Da!« reče Drejšce zadovoljno, »srečo imava.«

Mis Bigor dvigne glavo; res ima srečo.

»Najbrž kak koncert?«

»Ne, predavanje. Ste pripravljeni, mis? Zdaj se pričinja.«

Da, mis je pripravljena. Lagodno se ziblje v naslanjaču. Iz sosedne sobe pa se zasliši rezek in visok glas:

»Učiteljice so včasih zelo dolgočasne — (mis se zdrzne) — učijo in učijo, ne da bi znale nehati — (mis se v naslanjaču presede) — in dajejo domače naloge, ki nehajo še manj — (oči se mis zabliškajo). Naloge, to je krivično, to se pravi otroke mučiti, in morale bi jih delati učiteljice za kazen, ker tako slabo poučujejo — (mis se duši od jeze) — Ali ste razumele, gospodične učiteljice? Ne smete več dajati domačih nalog — Če otrok že v šoli dela, naj ima vsaj doma mir!«

To pot pa mis Bigor ne vzdrži več. Čisto po tihem vstane in pokuka v pisarno. Soba pa je prazna, nikjer nobenega človeka, nikjer radia!

Glas pa še naprej govori, rezek in visok glas, ki je čisto podoben Drejšcetovemu, kadar si ta zatisne nos.

»Naloge, to je hudobno, to je neumno! Otroci zavoljo njih jokajo, zato nalog ne bi smeli dajati!«

Vsa divja od jeze zapazi mis Bigor, da je zastor čudno nabuhnjen. Ko pa stopi tja, plane izza njega Drejšce, skače veselo po sobi in se reži:

»Prvi april, prvi april! Ali sem vas potegnil!«

Mis pa je menda že pozabila, da se danes ljudje tudi še smejo šaliti, kajti čof, čof! sta Drejšcetu zapeli dve klofuti okoli ušes.

»A! O!« zavpije mis od jeze. »Kolikšna nesramnost! Za kazen boste desetkrat napisali sprego stavka: I am insupportable (Jaz sem neznosen)!«

Ubogi Drejče! Zakaj mu pa ni hotelo priti na misel kaj bolj pametnega?

*Vsem Lučkarjem in Lučkaricam
želi prav veliko božičnega veselja
vedno vdani Urednik.*

Nežica in Poldek pri Rožnati ribi.

8.

Rožnata ribica požvižga morskim konjičkom. Brž priplavata dva, da bi ju Nežica in Poldek zajahala. »Joj, kako sta ljubka! Doslej sem jih videla samo naslikane,« pravi Nežica ter enega zajaha. Poldek pa že sedi na drugem in takoj pričneta svoje popotovanje. Kako zanimivo je gledati vsemogoče morske živali! Med njimi so tudi morski klobuki, podobni razpetim dežnikom, od njih pa visijo dolgi trakovi.

9.

Zdaj prihajajo nad cel travnik cvetlic. »To so žive cvetlice,« pravi Rožnata ribica, »naše morske vetrnice. Le pogledjta, kako se kar same odpirajo in zapirajo!« »Joj, kakšne lepe čope imajo in kako mehke!« vzklikne Nežica in eno poboža.

Pošta malega Jezusa

Iz Žužemberka.

V nedeljo 17. novembra je imela naša šola lepo slovesnost. Blagoslovili in odkrili smo nov šolski prapor. Zjutraj ob osmih smo imeli svojo mašo s skupnim obhajilom. Pred mašo so imeli g. katehet lep govor, nakar so blagoslovili prapor. Na eni strani prapora je slika sv. Alojzija, na drugi strani pa svetih bratov Cirila in Metoda, vse krasno vezeno. Popoldne po litanijah je bila v dvorani Prosvetnega društva deklamacija, petje in pravljíčna igra »Triglavska roža«. Igra je vsem zelo ugajala.

Majdica Štor,

učenka 3. razreda ljudske šole v Žužemberku.

Iz Semiča.

Čitala sem v Mali Cvetki, kako slovesno so obhajali god Male Terezike na Kodeljevem pri Ljubljani. Tudi pri nas smo imeli 6. oktobra lepo slovesnost. — Naš gospod župnik so se v neki težki zadevi priporočili Mali Tereziji od deteta Jezusa in bili so uslišani. Zato so njej na čast

dali postaviti krasno kapelico zraven farne cerkve. — Krasna je bila prva oktobrska nedelja. Sonce je sijalo kakor malokateri dan. Zato smo se v velikem številu zbrali pri popoldanski pobožnosti, da počastimo Malo s. Terezijo. Po litanijah so nam gospod župnik razložili pobožno življenje te svetnice in jo priporočali posebno mladini. Nato so blagoslovili kip svetnice in takoj se je razvila slovesna procesija iz cerkve proti njenemu novemu domu. Prve so šle belo oblečene deklice in gospodične učiteljice, ki so delale red. Za njimi so štiri deklice z venčki na glavi nesle ves z rožami okrašeni kip. — Še nekaj Vam moram povedati: Jaz se vozim iz Semiča v Šmihel v meščansko šolo. Zjutraj moram zgodaj vstati, da se peljem z vlakom v šolo. Častite sestre in gospa profesorica so zelo prijazne.

Pozdravljam Vas, gospod urednik, in vse Lučkarje in Lučkarice.

Kokošar Tinka,

učenka I. razr. meščanske šole v Šmihelu.

Iz Škal.

Ali ste že kdaj slišali kaj o naših lepih Škalah? Gotovo ne. Zato sem se odločila, da Vam jih jaz na kratko opišem. Severno od Savinjske doline je lepa Saleška dolina. V njej se ponosno dviguje prijazen grič Škale. Pod hribom ti oko uzre rudnik, na katerem srečaš trudne rudarje. Na obrazu se jim pozna, kako težak in grenak je njihov vsakdanji kruh. Po vsej dolini in še v Škalah se širi iz tega premogovnika neprijeten vonj — vonj po premogu. Toda Škale so vseeno lepe in vesele. Saj jim vsako jutro, ko sonce pokuka izza gor, pošlje svoj prvi sij. Mili zvon farne cerkvice vrhu grička se vsak dan že v ranem jutru oglasi in pošilja vsej dolini pozdrave. V Škalah je lepa cerkev, župnišče, kaplanija, občina in šola. Sredi teh hiš se šopiri lepa, košata lipa. Če jo pogledaš, se ti dozdeva, kakor da čuješ vprašanje: »Mar ni lepa škalska fara?« V Škalah imamo tudi lep društveni dom. Ustanovljen je tudi dekliški krožek. Da krožek vedno napreduje, skrbi gospod katehet. Gospod katehet se trudi tudi z Marijinim vrtcem in nas vsak mesec enkrat povabi k angelški mizi. Igrati tudi znamo. Priredili smo že dve igri. Učenci škalske šole smo radi veseli. Zato Vas prosim, gospod urednik, da bi objavili v vsaki Lučki kakšno veselo pesmico. Naučili se jo bomo in peli v cerkvi in doma. 1. decembra ima dekliški krožek namen prirediti akademijo. Veliko bi bilo naše veselje, če bi na ta dan nastopa lahko pozdravili v naši sredi tudi Vas, gospod urednik, in vse Lučkarje. Vsem skupaj pa pošiljam lepe pozdrave.

Sonja Šurc,

učenka VI. razr. v Škalah.

Naši rajni prijateljski

† *Marija Vajda*, učenka VI. razr. ljudske šole Sv. Tomaž pri Ormožu. Umrla je dne 22. septembra 1940. — Prehitro si nam umrla in odšla od nas. Kakor prelepo belo cvetko Te je večni Vrtnar utrgal iz našega Marijinega vrta in Te ponesel v nebeško domovino, kjer boš pri nebeški Materi prosila za svoje domače, za svoje vzgojitelje in učitelje in za vse svoje tovariše in tovarišice iz Marijinega vrta.

† *Mihelič Franc*, učenec 3. razr. ljudske šole na Homcu pri Kamniku, umrl dne 22. junija 1940. Že tri leta ga je mučila nevarna bolezen, bil je pri mnogih zdravnikih, pa nobeden mu ni mogel rešiti mladega življenja. Bil je star komaj 10 let, ko je odšel med nebeške krilatce. Vedno je z veseljem prebiral »Lučko«. Bil je priden učenec in član Marijinega vrta. Čeprav je bilo slabo vreme, ga je spremljalo na zadnji poti 200 součencev in součenk, vsi s šopki, ki so mu z njimi zasuli prerani grob. Ob odprtem grobu smo zapeli pesem »V slovo«: »Počivaj nam tovariš mili v tihotnem grobu tu sladko; težko, težko ti dokončati življenje bilo je mlado. — Ljubili smo se, skup učili; zdaj se ločiti moramo; tolaži nas le misel ena, da se v nebesih vidimo.«

Ulčar Janez,

učenec 5 razreda na Homcu.

Nesreča na pokopališču v Frankolovem.

Naše ljubljene sestrice in součenke ni več med nami. Dne 23. septembra 1940 si se vesela napotila v šolo. Po šoli si šla po »Jezusove dneve« v župnišče. Ker pa g. provizorja nisi našla, si šla na pokopališče obiskat grob svoje drage stare mamice. Da bi bolje videla njeno sliko, si stopila na kamnitni podstavek. Po nesreči se je gornja marmornata plošča odtrgala in Te pokopala pod seboj. Nezavestna nisi več slišala, kako smo Te klicale me in tvoji starši. Tako srečna si še bila, da si prejela sv. maziljenje. Rada si hodila v cerkev in prejemale sv. zakramente in šola Ti je bila drugi dom. Z jesenskim cvetjem smo ti postlali jamico, tihi kotiček miru, kjer snivaš svoj poslednji sen. Ob toplih poslovnih besedah g. provizorja in g. šol. upravitelja smo vsi zaplakali. — Tvoja součenka Ivanka, II. razred osnovne šole. Tvoja sestrica Rozina, I. razred višje ljudske šole v Frankolovem.

† *Jožica Potočnikova*, učenka IV. razreda meščanske šole v Vojniku, se je letos 4. novembra smrtno ponesrečila. Ubil jo je električni tok. Še par ur se je mlado življenje ustavljalo smrti, dokler ni ob 10 zvonček naznanil, da je Jožicina mlada duša splavala med svoje...

Bila je najboljša učenka in s svojim lepim vedenjem je dajala zgled vsem učencem. Sodelovala je pri mladinskih društvih, povsod srečna in vesela, kakor mora biti vesel le tisti, ki ima čisto srce. Bila je vzorna Marijina družbenka. — S teboj Jožica je odšel del naše mladosti. Polna si bila zdravja in veselila si se mladosti, a Vsemogočni je hotel drugače ter Te tik pred maturo poklical k sebi, da ne bi okusala bolečin in težav tega sveta. Ko smo Te spremljali tja, kjer si našla svoj zadnji dom, ki je bil ves obsut s cveticami, nam je krvavelo naše srce. Ta ozki prostor ne sme biti konec Tvoje lepote. Ostati moraš pri nas: Tvoj zgled, Tvoja pesem, Tvoja vzorna mladost. Vemo, da Ti je sedaj lepo. Bila si nam zvesta luč in hoditi hočemo po poti v življenje, kakor si hodila Ti.

Jožica Tajnšek,

učenka 4. razreda meščanske šole v Vojniku.

† *Gale Ivko* iz Dev. Mar. v Polju. Umrl 7. novembra 1940. Dragi Ivko! Blag, dober in priden fantek si bil. Kdor koli Te je poznal, vsak Te je imel rad. Bilo te je samo veselje. Na smrtni postelji si prepeval »Mogočno se dvigni«. Rad si hodil v cerkev in kako lepo si znal moliti. Pred štirimi leti Te je zapu-

stila Tvoja osemletna sestra Vidka, ki Te je tako ljubila. Na praznik Vseh svetnikov si rekel svoji mami: »Če ne bom mogel iti na Vidkin grob, me boš pa ti tja ponesla.« Ivko, nisi mogel iti sam, čez teden dni so Te ponesli k sestrici in Te položili v hladen grob. Gotovo je Vidka prosila v nebesih pri Jezusu, da Te je poklical k njej. Sedaj počivaš poleg sestrice in čakaš vstajenja. — Dragi Ivko in draga Vidka! Prosita za nas, za svoje starše in bratca, ki žalujejo za vama, prosita za nas, da pridemo tudi mi k vama, kjer je nemiroljiva pomlad in veselje brez konca.

Anžur Joži in vsi Tvoji prijatelji.

Uganke.

1. Kdo si prej nogo zlomi: ali tisti, ki pade z lestve, ali tisti, ki pade z zvonika?
2. Kdo izmed apostolov je bil lovec?
3. Katero drevo je brez korenin?

4. Nihče in nobeden stopita v prazno hišo. Nihče pride ven. Nobeden pride ven. Kdo ostane v hiši?

5. Kmet ga vidi vsak dan. Kralj ga vidi redko. Bog ga nikdar ne vidi.

6. V Ljubljani stoji drevo. Na drevesu je toliko listov, kolikor je kapljic v Ljubljanici. Na vsakem listu sedi ptica. Kaj morajo ptice storiti, da bodo mogle priti s suhimi nožicami čez strugo Ljubljanice, ne da bi čez zletele?

7. Oče da svojemu sinu nekaj denarja. Sin gre v prvo gostilno in da natakarici 2 din. V gostilni zapravi polovico denarja in da slugi 2 din. V drugi gostilni da zopet natakarci 2 din, zapije polovico svojega denarja in da slugi 2 din. Prav tako stori v tretji gostilni: 2 din da gostilničarki, zapije polovico denarja in da slugi 2 din. Končno pride v četrto gostilno. Gostilničarki da 2 din, zapije zopet polovico svojega denarja in slugi more dati ravno še 2 din. — Koliko denarja je dal oče svojemu zapravljevemu sinu?

Imena tistih, ki bodo pravilno rešili vseh sedem ugank, priobčimo v prihodnji številki. Štirje izžrebanci dobe prav posebne lepe nagrade.

Božična zgodbica brez besedi.

*Dobro si zapomnite!
Natančno preberite!*

1. V mesecu januarju spolnajte »Jezusove dneve« za bengalske misijone!

2. Na praznik Nedolžnih otrok, t. j. 28. decembra, bo v Ljubljani v frančiškanski cerkvi ob 4 misijonska pobožnost za Dejanje sv. Definstva.

3. Na praznik sv. Treh kraljev bodo ljubljanski otroci že desetič položili v frančiškanski cerkvi božjemu Detetu na oltar »Jezusove dneve«. Slovesnost bo vodil prevzvišeni gospod škof dr. Gregorij Rožman.

Urednik.

Pozor!

1. številka »Lučke« je popolnoma razprodana. Kdor jo še želi naročiti, lahko dobi vse številke od 2. dalje. Obenem prosimo, da takoj vrnete odvečne izvode vseh izišlih številk najkasneje do konca januarja. Pozneje vrnjene izvode ne bomo sprejeli!

Nekateri ugankarji prilepljajo na pisma znamke za 25 ali 50 par, namesto za 1.50 din. Vsa pisma, ki bodo premalo frankirana, bomo zavračali!

Uprava.

»Lučko« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič). Stane za vse leto 6 din. — Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.